

bestemmelse i tjenestemandsløven således, at der åbnes mulighed for, at *den af ægtefællerne, der faktisk oppebærer den største pensionsgivende lønning, modtager fuldt reguleringsstillæg*, medens den anden ægtefælle oppebærer nedsat tillæg.

Dyrtidstillægget til finanslovhonorarerne har hidtil gennem en længere årrække som overvejende hovedregel været reguleret med 5 pct. for hver 3 portioners stigning eller fald i reguleringsstillægget, idet fornøden bevilling i de enkelte tilfælde har været søgt ved finanslov eller tillægsbevillingslov.

Da man har anset det for rimeligt og hensigtsmæssigt, at der etableres en *automatisk dyrtidsregulering* af de omhandlede honorarer, indføres en dyrtidsregulator, overensstemmende med den hidtidige praksis, idet man som udgangspunkt har taget det samlede reguleringsstillæg og midlertidige løntillæg for en pensionsgivende lønning i intervallet 1 500—2 999 kr. Bestemmelsen herom lyder således:

Til de på finansloven optagne honorarer ydes der med virkning fra 1. april 1952 et tillæg på 75 pct. af honorarbeløbet [hidtil 65 pct.].

For hver 360 kr., reguleringsstillægget og det midlertidige løntillæg til tjenestemænd, hvis pensionsgivende lønning andrager fra 1 500 kr. til 2 999 kr., og som oppebærer reguleringsstillæg i henhold til tjenestemandsløvens § 92, stk. 1, forhøjes udover 4 920 kr. eller nedsættes under 5 279 kr., forhøjes eller nedsættes tillægget til finanslovhonorarerne med 5 pct.

§ 7 indeholder bestemmelser om *dyrtidsregulering* af de ved tjenestemandsløven og finansloven m. v. hjemlede *bestillingstillæg*.

Loven trådte i kraft med virkning fra 1. april 1952. Den gennemførtes imidlertid først på et noget senere tidspunkt, og der fandt derfor en *efterbetaling* sted til tjenestemændene.

Den merudgift, som loven vil medføre for staten, er for 1952—53 anslået til 42 mill. kr. og for 1953—54 til 66 mill. kr.

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte finansministeren bl. a.:

„Vi har fra regeringens side bestræbt os for at imødekomme alle rimelige ønsker under hensyntagen både til tjenestemændenes indtægter i forhold til andre samfundsklassers og naturligvis også til samfundets og specielt statens økonomi. Man må naturligvis